

זמר מוטי פלוישר ורם"רית מרסק בצרי
"אחותי שלחה אותי..."

שחולל להגשים חלום זה. בינתיים עבדה כמלצרית בבארים ובבתי-קפה, ואף היתה הסטורית בסרט הטלוויזיה קובי ומלי. והנה עתה עומד להתגשם חלומה הגדול. "אני אוהבת מוסיקה, אוהבת הרפתקות. בכלל, אני אוהבת לנסות דברים מיוחדים," ציינה. "הכל הולך! רק שיהיה לא-שיגר קורס-קוסטיקה, ואם אצליח בתחרות, אהיה דוגמנית!"

אל נירית וסמדר הצטרפה בינתיים בחור רה נוספת, אף היא שמיניסטית, בשם שושי מגריסי (17). שושי התייצבה למול השופטים, כשהיא מפגינה לעיניהם את שורה הארוך המתולתל. "באתי לכאן בתור ספורט", אמרה שושי, הלומדת במג"מ לאחיות, ואוהבת היסטוריה וספורט ולרקוד. "חשבתי שיהיו כאן פחות שמנות ממני, אבל אני רואה שאני בין הבינוניות."

שושי, הלומדת בעירוני ד' בתל-אביב, תירצה את בואה לתחרות ככך שהיא מתעניינת מאד באופנה, ורצתה פעם אחת בחייה להרגיש איך זה להיות בתחרות מלכות-יופי, או לדגמן.

שושי ונירית נכנסו לוויכוח סוער. "דעתי על מלכות-יופי שלילית," קבעה נירית. "זה בכלל לא ברמה שלי, אבל לפחות באתי, ראיתי והתרשמתי. אולי אחרי שאחשוב, אחליט כי כדאי לנסות להיות מלכת-יופי שמנה."

נוער

טרבולטמיה

צעירים מרחבי הארץ

התחרו על התואר

מדך הדיסקו, בהשראתו

שד ג'ון טרבולטה, שבעיקבותיו

נודדה אופנת שיועוץ-המוסיקה

ג'ון טרבולטה יכול לנוע על מקומו בשקט, ולא להיות מוטרד. עדיין לא נמצא אדם בישראל, שהצליח להגיע אפילו ל"קרטוליו המתנועעים של האליל החדש שקם לדור הדיסקוטקים בעולם.

בתחרות שתקיימה במוצאי-שבת ב"היכל הספורט בתל-אביב הוכח, כי מ"טרבולטה ועד טרבולטה לא קם כטרבול"טה. ולא הועילו התיסרוקות הטרבול"טאיות, המכנסיים, החולצות, ההליכה, ה-

מועמדת נירית הלפרין
"זה לא ברמה..."

מועמדת סמדר מסיקה
"אני רוצה להיות על הבמה..."

טוב ולהיות מלך של יום שושי, כמו טרבול"טה בשיגעון המוסיקה, כך גם הצעירים שעלו על הבמה, כדי להתחרות על התואר מלך הדיסקו של ישראל. היו שם צעירים מגיל 15 עד 30, אם גם בן השלושים התיישש לנקוב בקול רם בגילו. כמו טרבול"טה, גם מלכי הדיסקוטקים השכונתיים יודעים שהם רוקדים הכי טוב בדיסקוטק ו"כשהם רוקדים כמו שהאליל רוקד בסרט מפנים כל החברה את הרחבה ונותנים להם להרביץ את הביצועים המרשימים שלהם. הם מענעים את הירכיים, מפנים את הראש מצד אל צד בתנועה חדה, מצביעים באצ"ב, שולחים רגליים ארוכות ומבצעים תרגילי אקרובטיקה מרשימים. הם המלכים של הדיסקוטק והם באו אל האולם הענק הזה, כדי להרשים את הקהל ואת חברי ה"שופטים" ומי יודע, אולי גם לזכות במקום ראשון. פירוש הזכיה — נסיעה ללונדון, 600 אלף לירות ומכונית, ואולי אולי פגיון ש"עם טרבולטה האחד והיחיד.

ומוצאי שבת היה יומם הגדול של הצעירי רים שיצאו לרגע מאלמוניותם ועמדו ב"אור הזרקורים, כשאלפי עיניים נעוצות בהם. הם עמדו קרוב מאוד לדיסק ג'וקי הנערצת עליהם — שוש עטרי, שנראתה גם היא כמו ג'ון טרבולטה במהדורה נשית, בתיסרוקת הגברית שלה ובחליפת העור ההדוקה ועניבת הפרפר. צביקה פיק אלילם הבלתי מעורער של החברה היה בחבר השופטים והביט רק בהם כשהפגינו את יכולתם בריקוד. המאשרים שבמתחרים היו שלושת הרקדנים שהופיעו ב"עלי כותרת. הם הרגישו מפורסמים מאוד וידעו כי רבים באולם מזהים אותם, מכיוון שצפו בהם בטלוויזיה. הם הפכו המלכים ליום אחד של השכונה, של מקום העבודה ושל האוטובוס בו נסעו.

אך מעל לכל ההגיגות, היה זה חגה של התנועה הפמיניסטית הנלחמת בצ'יפורניה נגד בחירת מלכות היופי למינהן. הנה קם לתחרות מלכת היופי, אח בדמות תחרות זו בה מפגין כל מתחרה את ירכיו המתנועעים, עכוון המעכס וחזהו החשוף.

פלוישר מודד את החזה של המועמדת מירי טרם
"הייתי סרטורית בסרט..."

קסט וחסרוקת בנוסח פארה סוסט מיי גרס מהמלאכים. בהחורים בתסרוקת טר"בולטה, ומכנסיים וחולצה הדוקים.

מה שהיה עד לפני "צאת הסרטים האלה לאור עניין להתבייש בו, הפך פתאום "אפי" נה. כיוון שג'והן טרבולטה הוא המלך הבלתי מעורער של הצעירים, הוא משמש נושא לחיקוי הרווח בקרב הנוער והופך תופעה.

יצרני הסרט שיגעון המוסיקה היו צריכים להיות גאוניים כדי לכתוב תסריט כל-כך פשוט על בחור כל-כך טוב, שבא ממשפחה כל-כך פשוטה, שעובד במשך השבוע כל כך קשה כדי להגיע בסוף השבוע אל הדיסקוטק הכל-כך פופולרי לריקוד כל-כך

ריקוד וההתנהגות בנוסח שיגעון המוסיקה, שמילאו את חללו הגדול של ה"אולם הלא-אקוסטי, שנבחר לארח את המופע האקוסטי.

א-ד-ה" שיגעון המוסיקה. היה זה יומם הגדול של בנייהתשחרות האלמוניים, העובדים במוסכים, במפעלים, במספרות ובמישרדים. כל אלה העובדים כל השבוע, רק כדי לבלות בסופו של דבר בדיסקוטק אל-לה-שיגעון המוסיקה. היו שם צעירים מכל רחבי הארץ — מרמלה ומלוד, מירוי שלים ומתל-אביב, משרדות וממגדל-העמק, מבאר-שבע ומאילת, ואפילו מנביעות. הם הגיעו לבושים בסיגנונות אחידים. הבחור רות במכנסיים הדוקים, וטס, עניבה, כובע

בצרי (25), האשה רחבת-המידות, שהגיר עזה לראיון במדים, טענה כי כלל לא ידעה לאן היא מגיעה.

"אחותי הביאה אותי לכאן," סיפרה החיילת שחורת-העיניים, "היא אמרה לי: תכנסי, זאת הפתעה. עכשיו, כשאני יודעת מה קורה כאן, אני לא נרתעת. להיפך, אני תמיד לוקחת דברים ברוח ספורטית. בית, אני יודעת שאני מלאה אולי יותר מדי, אבל זה לא מפריע לי."

לשאלת מראיינה השיבה כי אין היא חוששת כלל לעלות על הבמה, בתנאי שלא תצטרך ללבוש בגדיים. "הייתי כבר בתצוגות-אופנה בהיטון ובשרתון, אם הן יכולות, למה שאנחנו לא נוכל?" "הכל הולך!" מרסל נשואה מזה ארבע שנים. היא כותבת שירים ומציירת, ורוצה ללדת הרבה ילדים. בצבא-הקבע היא משרתת כבר חמש שנים, והיא רס"רית.

מה גידו החיילים?

"אני לא חושבת שיהיה להם מה להגיד. הצבא לחוד והחיים הפרטיים לחוד!"

ובעלה? "בעלי נהג-מונית חופשי מאד, אמרה מרסל. "הוא אמר לי: 'לכי תבדקי מה זה ותחזרי להכין לי ארוחת ערב.' ששהייתי קטנה, רציתי להיות שחקנית. עכשיו אני רוצה לנסות להיות דוגמנית." תחילו להציף אותו בשאלות. מה הדריש? "אם יש להן סיכוי? וכדומה. אחת הורות, מירי, מתולתלת-שיער, שחומת-התרפקה על השופט ברימחה, הסתבר עיניים מכירים מבית-הקפה שבו עבדה ידית בעבר.

טרם (20), בחולצה לבנה שהביא חת חוה המלא, ציינה בסיפוק: "לכם כבר הרבה זמן!" מסתבר שהיא להיות דוגמנית כבר מגיל פעם לא העלתה בדעתה